

De baas

M. Huijdink

DE BAAS

thriller

Nieuw Amsterdam *Uitgevers*

Dit boek is ontsproten aan de fantasie van de schrijver.
Namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen
zijn of fictief of in fictieve zin gebruikt.

© M. Huijdink 2015

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp Annemarie van Pruysen,

www.amvp.nl

Foto omslag © Cor Vos

NUR 301

ISBN 978 90 468 1884 8

www.nieuwamsterdam.nl/debaas

‘This has been a Tour of too many problems, too many close calls, too many near misses. I just wish it would stop and I could have some uneventful days. There have been a lot of strange things that happened this Tour de France that I need to stop having. It’s been a very odd, crisis-filled Tour.’

– Lance Armstrong na afloop van de vijftiende etappe naar Luz-Ardiden (bron: Cyclingnews.com)

1

Zaterdag 5 juli 2003
Proloog: Parijs, 6.5 km

Met zijn armen over elkaar geslagen staat Johan Bruyneel 's ochtends tegen de deurpost van de hotelbadkamer. Hij kijkt bezorgd. Op de achtergrond klinkt het geraas van inkomende en uitgaande vliegtuigen op luchthaven Charles de Gaulle.

'Hoeveel?' vraagt Lance Armstrong, die zijn tandenborstel in een glas zet.

'Negenendertig.'

'O fuck.' De viervoudig Tourwinnaar droogt zijn mond af. 'Hoeveel heeft Tyler?'

'Achtenveertig.'

'O fuck!' Armstrong gooit de handdoek in de hoek van de badkamer en loopt naar het bed. 'Negen-en-fucking-dertig. Dat is laag.' Hij gaat op het bed liggen. Zijn ploegleider neemt plaats op een stoel tegenover hem.

'We hadden de Dauphiné niet moeten uitrijden,' zegt de Belg.

'No way, dan had Mayo gewonnen.'

'Je hebt veel bloed verloren bij die valpartij. We hadden moeten opgeven, dan had je beter kunnen herstellen voor de Tour.'

'Er was met mijn fiets geknoeid en ik geef die fucking Bask toch niet de Dauphiné cadeau? Met zijn twee ooringetjes. Mayonaise is het type Pantani, Johan. Daar geven we geen cadeautjes aan. No way. Hij is nog viezer dan wij. Negen-en-fucking-dertig. Hoeveel heeft fatboy?'

'Dat weet ik niet, maar fatboy is niet dik dit jaar. Hij staat scherp. En deze Tour wordt beslist in de tjdritten.'

‘I know... negenendertig.’ Hij vouwt zijn handen op zijn hoofd. ‘I have to get lucky this Tour.’

2

Aan een statafeltje in het Village Départ leest Alex de kranten. Charlie staat verderop bij het startpodium aan de voet van de Eiffeltoren naar renners te kijken die zich melden voor hun proloog. In Parijs is het feest want de Tour de France viert dit jaar zijn honderdste verjaardag. De coureurs moeten 3427,5 kilometer afleggen in een proloog en twintig etappes waarvan zes bergritten, een ploegentijdrit en twee individuele tijdritten. In het parcours zijn de zes historische steden opgenomen die ook op de route lagen van de eerste Tour in 1903. La Grande Boucle start vandaag in het hart van Parijs met een proloog van 6,5 kilometer. Dan gaat het parcours met de klok mee via Lyon naar Marseille, Toulouse, Bordeaux en eindigt via Nantes weer in Parijs.

Als Alex opkijkt van haar krant ziet ze dat Eddy Merckx enthousiast onthaald wordt door mensen van de ASO, de Tourorganisatie. Er hangt een sfeer van vrolijke spanning in het Village Départ want Lance Armstrong begint vandaag aan zijn poging het record van Anquetil, Merckx, Hinault en vooral Indurain te evenaren. De laatste heeft de Tour als enige vijf keer op rij gewonnen. Armstrong heeft een sterke ploeg. Met José Luis Rubiera en nieuwe aanwinst Manuel Beltrán heeft hij twee goede klimmers die in een verschroeiend tempo op kop van het peloton bergop kunnen rijden. Schaduwkopman Roberto Heras is een van de beste klimmers en ronderenners in het peloton. Met Vjatsjeslav Ekimov heeft Armstrong een renner met zeer veel ervaring in zijn ploeg. De Rus is een hardrijder, net als meesterknecht George

Hincapie en Victor Hugo Peña. Floyd Landis kan klimmen en tijdrijden. Pavel Padrnos is speciaal geselecteerd voor de ploegen-tijdrit.

US Postal heeft alle etappes verkend, de ploeg verkeert in topconditie, ze beschikken over het beste materiaal en management, de beste medische begeleiding en verzorgers. Armstrong won in juni het Critérium Dauphiné Libéré met overmacht, ondanks een nare valpartij in de vijfde etappe.

In diverse kranten wordt tot Alex' tevredenheid Jan Ullrich toch genoemd in de lijstjes van Armstrongs rivalen. De Duitser won de Tour in 1997 en werd tweede in 1996, 1998, 2000 en 2001. Hij won de Vuelta in 1999, werd wereldkampioen tijdrijden in 1999 en 2001 en Olympisch kampioen op de weg in 2000. Maar Ullrich heeft net een schorsing van een half jaar uitgezeten. Eerst veroorzaakte hij een aanrijding terwijl hij dronken achter het stuur zat, vervolgens slikte hij een paar weken na een knieoperatie xtc tijdens een avondje stappen, hetgeen resulteerde in een positieve uitslag bij een dopingcontrole buiten competitie vlak voor de Tourstart van 2002. Dat was aanleiding voor zijn werkgever Telekom om hem te ontslaan. Zijn carrière leek voorbij maar Ullrich vond een nieuwe sponsor. Helaas ging zijn kersverse werkgever Team Coast in mei op de fles. Om deelname aan de Tour veilig te stellen moest in allerijl een nieuwe sponsor gevonden worden. Dat lukte op het nippertje. Het historische fietsmerk Bianchi werd bereid gevonden hoofdsponsor te worden van de gelegenhedsformatie rond de Duitse vedette.

De Belg Rudi Pevenage – Ullrichs vertrouwenspersoon bij zijn oude werkgever Telekom – werd ploegleider, maar Team Bianchi is niet de sterkste ploeg. Na de deconfiture van Team Coast vertrokken de toprenners Alex Zülle en Manuel Beltrán naar andere ploegen. Ullrich zal het deze Tour grotendeels van zijn eigen inzet en talent moeten hebben.

In de krant leest Alex dat bij de Tourorganisatie mede hierom de vrees speelt dat deze feestelijke *centenaire* net als in de voorgaande jaren een voorspelbaar verloop zal krijgen, waarbij Armstrong al snel een onoverbrugbare afstand veroverft op zijn rivalen en zonder veel strijd zijn vijfde Tour wint.

Dat zullen we nog weleens zien, denkt ze, terwijl ze de laatste krant dichtvouwt. Als ze naar het startpodium loopt, voelt ze haar maag rommelen. Vergeten te eten. Klassieke fout.

‘Heb jij nog iets te eten?’ roept ze naar Charlie. De tv-helikopter maakt een oorverdovend lawaai. Hij schudt zijn hoofd. De proloog is nog maar halverwege, maar de proviand is nu al op. Het is een van de vele ongemakken waaraan Tourvolgers worden blootgesteld: gebrek aan eten en drinken, permanente herrie en hectiek, continue gejaagdheid.

Alex kijkt op haar horloge. Het is bijna vijf uur. Ze wrijft over haar buik.

‘We gaan zo live,’ roept ze.

Charlie hoort haar niet. Ze gebaart dat ze moeten gaan. Terwijl ze op hem wacht, zoekt ze vergeefs in haar tas naar iets eetbaars, een vergeten snoepje, een verkruid snoepje pepermuntje desnoods. Nee, niks. Ze staart naar Charlie, die zijn spullen verzamelt. Op zijn tas staat een logo van het parfum 212 MEN. Dat doet haar denken aan de Zwitser Pierre Bourquenoud van Jean Delatour met rugnummer 212. Hij is ver voor de live-uitzending als eerste renner vertrokken voor zijn proloog richting vergetelheid, want er zijn geen beelden van gemaakt. Hetzelfde lot trof nog zo’n zeventig renners die na hem kwamen.

Op het moment dat de live-uitzending op zender gaat, krijgen de honderdduizenden toeschouwers langs het parcours gezelschap van vele miljoenen kijkers in de ruim honderdvijftig landen waar de Tour wordt uitgezonden. Dat is het moment waarop de grote Tourshow pas echt begint. Wie niet in beeld komt bestaat niet. Hoe later je start, hoe belangrijker je bent, zelfs als je geen kans maakt op de dagzege. De almachtige

France Télévisions verzorgt de beelden van het Tourspektakel. De renners spelen hun rol in dit tv-drama zonder het script te kennen: wie vandaag een held is, kan morgen een schlemiel zijn en vice versa. De Tour de France is een drie weken durende mediagenieke commerciële hoogmis van sportentertainment die zijn gelijke niet kent.

‘Schiet eens op,’ mompelt ze. Ze voelt zich slap maar weet dat ze haast moeten maken om op tijd bij de finishplek te zijn waar de tv-cabines voor de commentatoren staan. Die ligt achter de Eiffeltoren, een paar honderd meter lopen. Hopelijk is daar iets te eten.

‘Veel volk,’ hijgt Charlie. Alex houdt er stevig de pas in. Ze knikt enthousiast. Ze horen hoe het geluid van de helikopters zich vermengt met het gejuich van het publiek. Hekgolven van herrie begeleiden de renners over het parcours.

Als ze de finishplek naderen, klinkt het warme stemgeluid van de vaste Tourspeaker Daniel Mangeas – voormalig banketbakker die sinds 1976 de wedstrijd als opperspreekstalmeester onvermoeibaar van commentaar voorziet.

Op hun toegangspasjes staat ‘media’, daarmee hebben ze onbeperkt toegang tot het reizende Tourdorp.

‘Pak een paar van die kaasjes,’ zegt Charlie terwijl ze naar de tv-cabines lopen. Alex trekt een vies gezicht. Coeur de Lion, een stukje camembert in de vorm van een hartje. Kleefkaas die aan je tanden blijft plakken. Coeur de Lion sponsort de Prix de la Combativité, de prijs van de strijd lust. De miniverpakkingen liggen overal als promotiemateriaal op de tafels. In de drukkende warmte zijn de kaasjes gaan zweten. Alex neemt er toch een paar mee. Ze had liever een paar stukjes Cochonou gehad, maar de immer opgewekte wit-rood geblokte worstenman is nergens te bekennen. Het gesponsorde dagmenu van de Tour biedt naast Coeur de Lion en harde worst van Cochonou, brioches van la Boulangère, koffie van Grand’Mère, water van Nestlé en snoep

van HARIBO. Het grotemenseneten van de Tourcatering is meestal na een uur of elf 's ochtends op.

Ze bestijgen het trapje naar hun cabine in de speciale dubbeldekkertruck die langs de aankomstzone bij de finish staat. In die cabines duiden de tv-commentatoren uit verschillende landen de beelden. Zij hebben een hokje voor zichzelf met een grote monitor, waarop ze de koers volgen. Ze zijn precies op tijd, het introfilmpje is ingestart.

‘Kijk!’ Alex houdt haar arm omhoog. ‘Kippenvel.’

Charlie trekt zijn trainingsjack uit. ‘Het is hier bloedheet.’

Ze kijkt naar zijn buik. ‘Je wordt dik.’

‘Ik ben een man, voor mannen is dat niet erg.’

Alex trekt haar wenkbrauwen op en pakt de startlijst. ‘Ullrich start om 18.54 uur, nog een kleine twee uur wachten.’ Ze neemt een hap camembert.

Na Ullrich, met rugnummer 131, volgen nog dertien renners van wie Lance Armstrong de laatste is.

‘Jammer dat Ullrich niet een minuut later vertrekt,’ zegt Alex met een hand voor haar mond.

‘Want?’

‘Nu start hij als veertien-na-laatste.’

‘Nou en?’

‘Dertien is zijn geluksgetal.’

‘O ja.’ Charlie trekt ook zijn sneakers uit. ‘Hoe zat dat ook alweer?’

Alex peutert met een prikkertje een stukje kaas tussen haar tanden uit. ‘In een poging indruk te maken op zijn Oost-Duitse jeugdtrainer Peter Sager stond hij precies een uur, dertien minuten en dertien seconden surplace op de fiets.’

‘Uitslover.’

‘Hij ontving als beloning een doos chocolade.’

‘En een fles rode wijn,’ gruwelt Charlie.

‘Nee joh, dat hadden ze helemaal niet in de DDR. De combi-

natie van rode wijn en chocolade kan trouwens heel lekker zijn.’

‘Ik ben meer een bierdrinker,’ antwoordt Charlie, die zich op een klapstoel genesteld heeft.

Alex prikt met een vinger in een vetrolletje dat over zijn spijkerbroek hangt. ‘Ja, dat zie ik, schat. Je bent net de Ullrich van vroeger.’

‘Maar ik snoep geen pilletjes.’ Charlie geeft haar een knipoog.

Na zijn Touroverwinning in 1997 verscheen het Duitse super-talent elk jaar van deelname veel te zwaar aan de start, om pas in de loop van de Tour de overtollige kilo’s eraf te fietsen. Hij eindigde sindsdien steeds op de tweede plaats. Ullrich, die tijdens zijn jeugd in de DDR nauwelijks luxe gewend was, ontwikkelde na de val van de Muur een bourgondische levensstijl: uitbundig feesten, snelle auto’s, overmatig eten en als hobby dure rode wijn verzamelen en drinken.

‘Let maar op. Vati Jan is uit zijn as herrezen,’ zegt Alex.

‘Vati Jan misschien wel, maar zijn ploeg stelt niks voor,’ zegt Charlie, die een stuk camembert met zijn tanden van de verpakking schraapt.

Ullrichs vriendin beviel een paar dagen eerder op 1 juli, precies honderd jaar na de allereerste Tourstart, van hun eerste kind: een dochtertje. Die gebeurtenis heeft hem moreel gegeven. Nu is hij vader. Nu moet hij voor iemand zorgen die volledig afhankelijk van hem is. Het geeft hem een verantwoordelijkheidsbesef dat hij voordien ontbeerde. Het vaderschap is heel belangrijk voor renners. Ze hebben bijna allemaal voor hun dertigste kinderen. Binnen het peloton zorgt het vaderschap voor onderlinge loyaliteit. Voor wie thuis een gezinnetje heeft, is het moeilijker uit het systeem van de profwielrennerij te stappen dan voor iemand die alleen maar rekening met zichzelf hoeft te houden.

Ullrich zou in zijn huidige conditie en gemotiveerd door zijn prille vaderschap Armstrong van zijn vijfde Tourzege op rij kun-

nen afhouden. Dat is wat de miljoenen kijkers wereldwijd willen zien: strijd. Na vier jaar van extreme dominantie van Armstrong en zijn ploeg US Postal, snakt het wiewerpubliek naar spanning in de Tour.

3

Ze zitten nu bijna twee uur in de benauwde cabine.

‘Oké, daar gaan we.’ Alex kijkt gespannen naar het beeldscherm. Ullrich staat klaar op het startpodium. Zijn aderen liggen zichtbaar in de kuiten, een teken van topvorm. De starter telt af. Ullrich slaat een kruisje en vertrekt. Ze horen de commentatoren in de andere cabines in alle talen kreten van bewondering slaken over de vorm waarin de Duitser lijkt te zijn.

‘Is hij niet een beetje té goed?’ vraagt Charlie.

‘Te goed?’

‘Ja, té goed.’

‘Hij is beter dan ooit,’ zegt Alex.

‘Is dat de bedoeling?’

Alex knikt. ‘Mooi tenue hè?’

Ullrich – voorheen altijd in het knalroze van Telekom gehuld – rijdt nu in het kenmerkende blauwgroene celeste van Bianchi: de kleur waarin de legendarische kampioen Fausto Coppi zijn successen boekte. Charlie leunt achterover, houdt het hoofd een beetje schuin. ‘Ja, mooi tenue maar die kleur vloekt met geel.’

Ullrich is de Seine overgestoken. De regie schakelt terug naar het startpodium waar Christophe Moreau, de Franse hoop voor het algemeen klassement, zich gereedmaakt.

‘Ullrich krijgt geen camera mee,’ zegt Alex verontwaardigd.

‘Kijk even naar de startlijst,’ reageert Charlie kalm, ‘er starten twee Fransen na Ullrich, eerst Moreau, dan Virenque.’

De Fransen houden van Fransen en vooral van Richard ‘lieveling van alle huisvrouwen’ Virenque. Zijn rol in de *Tour Dopage* van 1998 – de Festina-affaire, het grootste dopingschandaal van de twintigste eeuw dat bijna de ondergang van de Tour werd – is hem door zijn landgenoten vrijwel direct vergeven. Coeur de lion luidt zijn bijnaam, net als het kaasje, ‘Leeuwenhart’. Virenque verzamelt bollentruien. Hij heeft sinds 1994 al vijf keer het bergklassement gewonnen. Als klimmer maakt hij vandaag geen kans op de overwinning maar hij mag als kopman van zijn ploeg toch bij de laatste vijftien starten. Moreau en Virenque krijgen beiden een cameramotor mee.

‘Belachelijk,’ moppert Alex. ‘Virenque kán niet eens tijdrijden. Kijk hem nou, met zijn tong uit zijn mond. Dit soort beslissingen van de regie begrijp ik niet. Ullrich is dé stilist op een tijdrifiets. Die geef je toch een camera mee? Wat een idiote beslissing.’

‘Ach,’ zegt Charlie, ‘er zijn te weinig cameramotoren voor dit korte parcours en het blijven Fransen.’

Even later rijdt Ullrich buiten beeld de beste tussentijd.

Alex staat op. ‘Ik ga even een seintje geven, straks missen ze zijn finish ook nog.’

Neuroot, denkt Charlie.

Ondertussen zijn de laatste coureurs aan hun rit begonnen. Als Alex weer binnenkomt, pikken de vaste camera’s in de aankomstzone Ullrich op. De Duitser evenaart de beste eindtijd van dat moment van de Spanjaard Haimar Zubeldia: 7 minuten en 28 seconden.

‘Gefeliciteerd,’ zegt Charlie.

‘Stil even,’ zegt Alex die nog een stuk kaas pakt.

Als ze het enthousiasme uit de cabines naast zich horen, geven ze elkaar een high five.

‘Gadverdamme!’ Er kleeft een stuk Coeur de Lion aan de hand van Charlie.

Alex vraagt glimlachend: ‘Heeft Armstrong nog last van die

domme valpartij in de Dauphiné?’

Charlie kijkt haar zwijgend aan.

‘Geef eens antwoord?’

‘Het was geen domme valpartij, dat weet jij ook wel.’

‘Hij gleed uit over een rooster,’ vervolgt Alex, ‘met zeventig kilometer per uur.’

Charlie houdt zijn ogen op de monitor gericht. ‘Zijn hematocriet is veel te laag en hij kon gisteren opeens niet meer lopen. Zijn heup was gaan zwellen. De chiropractor is ingevlogen voor *the shotgun*. Hij trok zijn been met volle kracht opzij. Het schijnt dat ze een luide krak hoorden en toen kon hij weer lopen. Dus ja, daar heeft hij zeker nog last van. Hij had uit de Dauphiné moeten stappen.’

4

Er hing een weeïge damp van oud zweet en stinkende sportschoenen in het bedompte perszaaltje van de Dauphiné. Armstrong trok zijn neus op. ‘Smerige varkens,’ zei hij tegen Bruyneel. Het was die dagen in juni al heel warm in Frankrijk. Zijn rechterelleboog was gehecht en ingezwachteld, zijn heup ook maar dat zag niemand. De ingevallen wangen benadrukten de scherpe kaaklijn van zijn afgetrainde hoofd. Bruyneel en Armstrong wachtten in het gezelschap van een bodyguard achter de deur van het perszaaltje. Er werden microfoons klaargezet op een tafel. Er klonk geroezemoes. De ruimte zat vol journalisten met kladblokjes, laptops, microfoons en camera’s.

‘Hoe voel je je?’ vroeg Bruyneel.

‘Mijn achterwiel blokkeerde. Ik ben kwaad,’ zei Armstrong.

‘Kwaad is goed, maar hou je aan het verhaal.’

Armstrong keek zijn ploegleider aan. ‘Hé Johan, ik ben niet gek.’

‘Misschien moet je toch overwegen om morgen niet meer op te stappen.’

‘No way, ik wil de Dauphiné winnen.’

Ze liepen het zaaltje binnen. Armstrong verbeet de pijn in zijn arm en heup. Hij had zijn ademhaling onder controle maar inwendig kookte hij.

Iemand heeft met zijn poten aan mijn fiets gezeten, dacht Armstrong. Dat moet wel. Er liep in de afdaling iets vast in het ach-

terwiel. Dat was niet normaal, niet met zijn materiaal. Verdomme ook nog op vrijdag de dertiende. En dat die Jean Delatour-fucker van een Halgand precies op dat moment ging aanvallen was onvergeeflijk. Als de gele trui valt, houdt de rest van het peloton de benen stil. Dat is de wet. De Dauphiné is niet de Tour, maar die klootzak probeerde hem toch echt te naaien. Onbegrijpelijk dat ze die amateurs een wildcard voor de Tour hebben gegeven. Jean Delatour moet kapot, dacht hij, terwijl hij de stoel naar achteren schoof.

‘We houden het kort,’ zei Bruyneel tegen de perschef.

Armstrong nam behoedzaam plaats achter de tafel en scande de hoofden in het zaaltje. Ze mochten niet merken dat zijn verwondingen veel erger waren dan het leek.

Kijk ze nou met hun dikke zwetende drankkoppen. Allemaal fucking schijtlijsters. Bange parasieten.

Interviews gaf hij allang niet meer. Het journaillie mocht naar zijn persmomentjes komen en dan hadden ze na afloop allemaal precies hetzelfde verhaal. Geen droog brood mee te verdienen. Met Franse journalisten sprak hij sowieso niet. Hij was het boegeroep helemaal beu. Hij had zelfs bodyguards nodig om hem te beschermen tegen het opgehitste Franse publiek. Maar woede motiveerde hem meer dan wat dan ook. Achterin zag hij een jonge vrouw zitten: blond, lang, slank – zijn type. Nu zijn huwelijk op de klippen was gelopen, had hij weer meer oog voor vrouwelijk schoon.

Alle aanwezigen staken hun hand op, riepen zijn naam. De perschef wees een Amerikaanse journalist aan voor de eerste vraag. Het geschreeuw verstomde.

– ‘*Wat gebeurde er bij je valpartij?*’

‘We zaten net in de afdaling toen mijn achterwiel over een afvoerrooster slipte. Ik verloor de controle en viel. Maar ik kreeg snel een andere fiets en de ploeg bracht me terug in het peloton. Ik heb wat schaafwonden, niets ernstigs.’ Armstrong zat roer-